

Η ΑΡΙΣΤΕΡΑ ΤΗΣ ΑΝΕΞΑΡΤΗΣΙΑΣ

Δεν ξέρω, αλλά νομίζω, ότι θα πρέπει να αποτελούμε μοναδικό φαινόμενο ανα το παγκόσμιο. Όλος ο άλλος ο κόσμος δεν έχει πρόβλημα να ταυτίζεται με τη χώρα του: Ινδός, Ιρλανδός, Μαλτέζος, Καναδός, Αυστραλός.

Εδώ θέλουν ντε και καλά να μας κάνουν να νοιώθουμε άβολα, αντιεθνικά, μη πατριώτες, γιατί, απλά δηλώνουμε πρώτα Κύπριοι και μετά ...Κύπριοι! Το σίγουρο είναι ότι γι' αυτό που νοιώθω σήμερα ο τελευταίος που μπορεί να κατηγορηθεί είμαι εγώ. Η αλήθεια είναι ότι όλοι, εκτός πιθανόν ο πατέρας μου κι η μάνα μου, προσπάθησαν με όλα τα μέσα να με κάνουν να νοιώσω πρώτα και μόνον Έλληνας! Η ευρύτερη οικογένεια, φανατικοί εθνικόφρονες όλοι, λάτρεις της Ελλάδας αλλά και ιπιθανοί δολοφόνοι αν μάθαιναν ότι το παιδί τους σκέφτηκε να παντρευτεί καλαμαρά ή καλαμαρού!

Το σχολείο, που έντυσε με ότι καλύτερο χρώμα και χρησιμοποίησε ότι υπερθετικό βαθμό υπήρχε για να τονίσει τα προτερήματα, τις αρετές και τα κατορθώματα των αρχαίων Ελλήνων, αλλά προσπερνούσε σε μια αράδατα ελαττώματα, τα επιλήψιμα, τις προδοσίες και τις κατακτήσεις της φυλής. Η κοινωνία με τις στημένες γιορτές του έθνους, τα μπλα-μπλα και τα φρου-φρου στις διάφορες επετείους, τα ψεύτικα μηνύματα μέσα από τα μέσα που διέθετε.

Βλέπετε, είχαμε την τύχη και ταυτόχρονα την ατυχία να γεννηθούμε μέσα στον αγώνα της ΕΟΚΑ και να μεγαλώσουμε μετά την ανεξαρτησία, μετά την αποικιοκρατία. Οποίο μπέρδεμα! Ενώ από τη μια νιώθαμε την προσπάθεια να γίνουμε ανεξάρτητη κοινωνία, να έχουμε μία ανεξάρτητη πολιτεία, να μας σέβονται όλοι, ταυτόχρονα δε χάναμε ευκαιρία να γινόμαστε περίγελο στην προσπάθεια να δηλώσουμε βασιλικότεροι του βασιλιά. Περισσότερο Έλληνες από τους Έλληνες! Αυτό που θυμάμαι είναι ότι σ' όλη τη διάρκεια της μαθητικής μου ζωής, μόνο ένας συμμαθητής μου ο Ρήγας, έδειχνε κάποιο σεβασμό σ' αυτά που άκουγε περί Ελλάδας και τα γνωστά.

Για τους υπόλοιπους, και σίγουρα δεν ήταν όλοι Εδονιτάκια, πιο πολύ ήταν, όσες ήταν, ξερές ιστορικές γνώσεις παρά οτιδήποτε άλλο. Γνώσεις για την ύλη του διαγωνισμού της επόμενης μέρας. Ταυτόχρονα δεν μπορώ να ξεχάσω τη δίψα που δείχναμε όλοι, για γνώση της κουτσουρεμένης ιστορίας του νησιού μας, της χώρας μας. Με πόσο πραγματικό ενδιαφέρον περιμέναμε ανάμεσα στα διάφορα ιστορικά γεγονότα ν' ακούσουμε και τη λέξη Κύπρος. Λίγα, φτωχά λόγια μόνο, έτσι γιατί έπρεπε κάτι να μας πουν. Το περίεργο είναι ότι ενώ μεγάλωσα μέχρι τα 18 μου μέσα σε δεξιούς συλλόγους της γειτονιάς μου, ποτέ μου δεν μπόρεσα να νοιώσω αυτό που προσπαθούσαν να μου εμψυχήσουν μέσα από τις δεκάδες φωτογραφίες των ηρώων του 21, των βασιλιάδων, των χουντικών και των ηρώων του 55. Και στις εκδηλώσεις, πιο πολύ ένοιωθα ότι ο κόσμος πήγαινε σε μια κοινωνική συγκέντρωση παρά σε εθνικά αναβαφτίσματα!

Μας μοίρασαν στα δυο και μετά στα τρία. Τα κατάφεραν όποιοι κι αν τα σχέδιασαν. Εθνικόφρονες και προδότες και μετά σε βορρά -νότο. Κι όμως, ο μέσος Κύπριος αγαπά την Κύπρο και νοιώθει Κύπριος.

Την περίοδο που έζησα στην Ελλάδα θυμάμαι ότι αυτοί που συμμετείχαν στη ζωή του Ελληνικού λαού, τους αγώνες του για δημοκρατία και δουλειά για μόρφωση και ψυχαγωγία, αυτοί που συμμετείχαν στις εκδηλώσεις για τα μεγάλα ιστορικά γεγονότα του Ελληνικού λαού, ήταν οι αριστεροί Κύπριοι φοιτητές κι εργαζόμενοι. Κατά ένα παράξενο τρόπο οι δεξιοί απέσχαν και μάλιστα ομαδικά. Για το πανεπιστήμιο, οι πρώτοι που έσπαζαν κι αποχές των ελληνικών συλλόγων ήταν οι Κύπριοι δεξιοί φοιτητές! Κι όμως οι Έλληνες δεξιοί φοιτητές συμμετείχαν συνήθως! Υπερβάλλουν ζήλος κι αδιαφορία για το τι συνέβαινε στη μητέρα πατρίδα; Πολλές φορές αναρωτήθηκα, για το τι τελικά εννοούν αυτοί που λένε Ελλάδα, Έλληνες. Πόσο συγκεκριμένο τόχουν στο μυαλό τους και πόσο άοσμο είναι, μια απλή συνήθεια, ένα καπρίτσιο, ένα σύνδρομο.

Οι αριστεροί της Κύπρου αγάπησαν την Ελλάδα μέσα από τη μουσική του Θεοδωράκη, του Ξαρχάκου του Λεοντή. Όπως αγάπησαν και όλες τις χώρες μέσα από τα τραγούδια τους, τους αγώνες τους, τα προβλήματα τους. Με όσους δεξιούς μίλησα, την Ελλάδα την αγαπούν πλατωνικά, δεν τους αγγίζει και δεν την αγγίζουν γιατί στο βάθος-βάθος αγαπούν μια Ελλάδα όχι αυτήν που είναι, αλλά των ψεύτικων φτιαχτών λόγων. Αγάπησαν κι αγαπούν μια μουσική Ελλάδα Ναι, τώρα το νοιώθω πιο έντονα, ότι, όταν λυσσασμένα στο στρατό σε ανάγκαζαν να φωνάζεις για την Ελλάδα πιο πολύ το έκαναν για να τη μισήσεις παρά το αντίθετο!

Ας είναι, έτσι και αλλιώς κατάφεραν, όλοι αυτοί οι φανατικοί λάτρεις της μητέρας Ελλάδας, να στείλουν την "ιδέα" στο συρματόπλεγμα της πράσινης γραμμής.

Κωστής

[Χρειάζεται Τούρκικη Μετάφραση](#), [Χρειάζεται Αγγλική Μετάφραση](#), [Τραίνο στην πόλη - Τεύχος 11, Δεκαετία 1990-1999, 1994, Λεμεσός, Κυπριακή Συνείδηση](#)

From:

<https://movementsarchive.org/> - **Κυπριακό Κινηματικό Αρχείο**

Cyprus Movements Archive

Kıbrıs Sosyal Hareket Arşivi

Permanent link:

https://movementsarchive.org/doku.php?id=el:magazines:traino:no_11:left

Last update: **2020/07/14 17:05**

